

Sygn. akt I C 275/21 upr.

WYROK ZAOCZNY W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 27 maja 2021 r.

Sąd Rejonowy w Kwidzynie I Wydział Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący: sędzia Danuta Kozikowska

po rozpoznaniu w dniu 27 maja 2021 r. w Kwidzynie

na posiedzeniu niejawnym

sprawy z powództwa (...) w B.

przeciwko G. S.

o zapłatę

oddala powództwo.

sędzia Danuta Kozikowska

Sygn. akt I C 275/21 upr.

UZASADNIENIE

Powód (...) z siedzibą w B. wnosił o zasądzenie od pozwanej G. S. kwoty 3.334,07 zł wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie i kosztami postępowania.

W uzasadnieniu powód wskazał, że stroną pozwaną oraz (...) sp. z o.o. łączyła umowa pożyczki nr (...) z dnia 28 lutego 2016 r., na podstawie której pożyczkodawca udostępnił pozwanej środki pieniężne na zasadach w umowie określonych. Pozwana nie wywiązała się z przyjętego na siebie zobowiązania, nie regulując na rzecz pożyczkodawcy wymagalnych kwot w wysokościach i w terminach określonych w umowie pożyczki. W związku z naruszeniem przez stronę pozwaną postanowień łączącego strony stosunku zobowiązaniowego pożyczkodawca wykorzystał przysługujące mu uprawnienie do wypowiedzenia umowy. Na skutek złożonego przez pożyczkodawcę stronie pozwanej oświadczenia o wypowiedzeniu umowa uległa rozwiązaniu, co doprowadziło do powstania wymagalności całej kwoty udzielonej pożyczki. (...) Sp. z o.o. w drodze umowy przelewu wierzytelności z dnia 30 grudnia 2016 r. zbył na rzecz (...) pakiet wierzytelności z tytułu umów pożyczek, w tym wierzytelność wobec strony pozwanej. Następnie w drodze umowy przelewu wierzytelności z dnia 15 grudnia 2020 r. przedmiotowe wierzytelności, w tym wymagalna wierzytelność wobec strony pozwanej została nabyta przez powoda (...) z siedzibą w B..

W skład kwoty dochodzonej pozwem wchodziły:

- niespłacona należność główna w wysokości 1.134,73 zł;
- koszty udzielenia pożyczki w wysokości 1.205,00 zł;
- odsetki za opóźnienie naliczone od wyżej wymienionych należności w łącznej wysokości 994,34 zł.

Pozwana G. S. nie złożyła odpowiedzi na pozew i nie zajęła merytorycznego stanowiska w sprawie.

Sąd ustalił, co następuje:

W dniu 15 grudnia 2020 r. powód (...) z siedzibą w B. oraz (...) w likwidacji z siedzibą w B. zawarli umowę przelewu wierzytelności w ramach procesu sekurytyzacji, w wyniku której powód nabył wierzytelności pieniężne szczegółowo określone w Załączniku nr 1 oraz Załączniku nr 2 do Umowy.

/dowód: umowa przelewu wierzytelności w ramach procesu sekurytyzacji – k. 14 – 15v akt/

Powód pismem z dnia 16 grudnia 2020 r. zawiadomił pozwaną G. S. o przelewie wierzytelności z tytułu umowy numer (...) z dnia 28 lutego 2016 r. zawartej z (...) Sp. z o.o., rozwiązanej z dniem 01 grudnia 2020 r. W związku z powyższym powód wezwał pozwaną do zapłaty zadłużenia w kwocie 3.315,95 zł w maksymalnym terminie do 28 grudnia 2020 r.

/dowód: zawiadomienie o cesji wierzytelności – k. 6-7 akt/

Na dzień 15 kwietnia 2021 r. w księgach rachunkowych (...) wysokość wierzytelności należnej od G. S. z tytułu umowy pożyczki gotówkowej określona była na 3.334,07 zł, w tym kapitał – 1.134,73 zł, odsetki – 994,34 zł i koszty – 1.205,00 zł.

/ dowód: wyciąg z ksiąg rachunkowych funduszu sekurytyzacyjnego (...) nr (...) z dnia 15-04-2021 r. – k. 5 akt/

Sąd zważył, co następuje:

Sąd ustalił stan faktyczny w niniejszej sprawie na podstawie dokumentów prywatnych zawartych w aktach sprawy, które nie były kwestionowane przez strony.

Zgodnie z treścią art. 339 § 1 k.p.c. Sąd może wydać wyrok zaoczny na posiedzeniu niejawnym, gdy pozwany w wyznaczonym terminie nie złożył odpowiedzi na pozew. W tym wypadku przyjmuje się za prawdziwe twierdzenia powoda o faktach zawarte w pozwie lub w pismach procesowych doręczonych pozwanemu przed posiedzeniem, chyba że budzą one uzasadnione wątpliwości albo zostały przytoczone w celu obejścia prawa (art. 339 § 2 k.p.c.)

Podkreślić jednakże należy, iż przepis [art. 339 § 2 k.p.c.](#) ustanawia domniemanie prawdziwości twierdzeń powoda dotyczących faktów w wypadku bezczynności pozwanego, chyba że budzą one uzasadnione wątpliwości albo zostały przytoczone w celu obejścia prawa. Domniemanie to dotyczy wyłącznie strony faktycznej wyroku i nie obowiązuje w zakresie prawa materialnego. Domniemanie to zastępuje jedynie postępowanie dowodowe. Ten wyjątkowy przepis nie może być wykładany rozszerzająco (uzasadnienie wyroku Sądu Najwyższego z dnia 18 lutego 1972 r., III CRN 539/71, Legalis), zatem sąd zawsze jest zobowiązany rozważyć, czy w świetle przepisów obowiązującego prawa materialnego, twierdzenia powoda uzasadniają uwzględnienie żądań pozwu, w zakresie tym bowiem nie obowiązuje domniemanie z [art. 339 § 2 k.p.c.](#), negatywny zaś wynik takich rozważań powoduje wydanie wyroku zaocznego oddalającego powództwo (patrz: wyroki Sądu Najwyższego z dnia: 07 czerwca 1972 r. III CRN 30/72, 31 marca 1999 r., I CKU 176/97, 06 czerwca 1997 r., I CKU 87/97, 15 marca 1996 r., I CRN 26/96, 15 września 1967 r., III CRN 175/67).

W sprawie niniejszej pozwana nie zajęła merytorycznego stanowiska co do żądania pozwu. Zważywszy na treść przepisu wyżej przywołanego przyjąć zatem należało, że zachodzą podstawy do wydania wyroku zaocznego. Jednakże zdaniem Sądu, żądanie powoda w kształcie przez niego zgłoszonym nie mogło zostać uwzględnione.

Powód wywodził swoje roszczenie z umowy pożyczki nr (...) z dnia 28 lutego 2016 r. zawartej przez pozwaną z wierzycielem pierwotnym (...) sp. z o.o. Powód pomimo zobowiązania Sądu pismem z dnia 28 kwietnia 2021r., które zostało doręczone w dniu 29 kwietnia 2021r. i określonego terminu oraz rygору pominięcia nie nadesłał umowy, z której wynika roszczenie dochodzone pozwem (k. 33 i 35 akt). Powód nie wykazał ponadto dokumentami w terminie 14 dni, że roszczenie nie jest przedawnione, nie wykazał wpłat dokonanych przez pozwaną na poczet umowy i sposobu ich zaliczenia oraz nie wskazał sposobu wyliczenia kwoty dochodzonej pozwem, a odnośnie odsetek nie wskazał za jaki okres, od jakich kwot i w jakiej wysokości naliczono odsetki, odnośnie kosztów nie wskazano jakiego rodzaju koszty zostały naliczone i sposobu ustalenia ich w wysokości dochodzonej pozwem oraz wykazania następstwa prawnego

po (...) sp. z o.o. - pod rygorem pominięcia. Podkreślić należy, że Trybunał Sprawiedliwości Unii Europejskiej w wyroku z dnia 13 września 2018 r. wydanym w sprawie C-176/17 wprost wskazał, iż na podstawie art. 7 dyrektywy 93/13 Sąd Krajowy ma obowiązek zbadania całego stosunku prawnego z urzędu pod kątem ochrony konsumenta, w tym również niedozwolonych klauzul znajdujących się w treści umowy. W niniejszej sprawie powód nie przedłożył odpisu umowy, więc zbadanie przez Sąd całego stosunku prawnego było niemożliwe. Zapoznanie się Sądu z treścią umowy było konieczne dla zbadania stosunku prawnego pod kątem zawarcia w umowie pożyczki klauzul abuzywnych, przedawnienia roszczenia, naliczonych odsetek oraz kosztów. I tak powód od kwoty kapitału wynoszącego 1.134,73 zł w okresie od dnia zawarcia umowy, tj. 28 lutego 2016 r. do dnia 15 kwietnia 2021 r. naliczył odsetki w wysokości 994,34 zł oraz naliczył koszty w kwocie 1.205,00 zł. Sąd – wobec nieprzedstawienia umowy – nie miał możliwości zbadania zasadności naliczonych odsetek oraz z jakiego tytułu koszty zostały naliczone.

Ponadto powód nie wykazał także, aby nabył wierzytelność wynikającą z powyższej umowy od wierzyciela pierwotnego. Powód nie przedłożył bowiem załącznika do umowy przelewu wierzytelności z dnia 15 grudnia 2020 r. zawierającego wierzytelność powoda wobec pozwanej dochodzoną w niniejszej sprawie ani umowy przelewu wierzytelności z dnia 30 grudnia 2016 r. zawartej pomiędzy wierzycielem pierwotnym a (...) wraz z wykazem wierzytelności stanowiących przedmiot przelewu. Do pozwu powód załączył jedynie wyciąg z elektronicznego załącznika do umowy przelewu wierzytelności z dnia 28 lutego 2016 r. obejmującą sporną umowę pożyczki, na którą to umowę nie powoływał się w treści pozwu. Wobec powyższego w niniejszej sprawie zachodzi niespójność pomiędzy treścią uzasadnienia pozwu a dołączonych do pozwu załączników, a legitymacja czynna powoda do występowania w niniejszej sprawie budzi uzasadnione wątpliwości. Powód nie wykazał bowiem, aby (...) nabył od wierzyciela pierwotnego (...) sp. z o.o. wierzytelność wynikającą z umowy pożyczki nr (...) z dnia 28 lutego 2016 r. Nie wykazał również, aby przedmiotowa wierzytelność była objęta umową przelewu wierzytelności w ramach procesu sekurytyzacji, albowiem nie przedłożył Załączników nr 1 i 2 od tej umowy ani nawet wyciągów z tych załączników. Nie mogą być bowiem uznane za prawdziwe twierdzenia powoda zawarte w uzasadnieniu pozwu co do przelewu spornej wierzytelności umowami cesji z dnia 30 grudnia 2016 r. i 15 grudnia 2020 r., skoro do pozwu załączono wyciąg z elektronicznego załącznika do umowy przelewu wierzytelności z dnia 28 lutego 2016 r. (k. 8 akt) obejmującego sporną wierzytelność wobec pozwanego. Dołączenie tego dokumentu świadczy o dokonaniu cesji spornej wierzytelności pomiędzy nieustalonymi podmiotami w dniu 30 grudnia 2016 r., zaś o takiej cesji nie ma mowy w pozwie, co czyni twierdzenia zawarte w uzasadnieniu pozwu za budzące uzasadnione wątpliwości i nie może być wobec tego zastosowane domniemanie z art. 339 § 2 k.p.c.

Zaznaczyć należy, że przedłożony przez powoda wyciąg z ksiąg rachunkowych funduszu sekurytyzacyjnego (...) nr (...) z dnia 15 kwietnia 2021 r. nie jest wystarczającym dowodem na istnienie i wysokość roszczenia dochodzonego pozwem. Wprawdzie w myśl art. 194 ust 1. ustawy o funduszach inwestycyjnych i zarządzaniu alternatywnymi funduszami inwestycyjnymi z dnia 27 maja 2004 r. (tekst ujednolicony Dz.U. z 2021 r., poz. 605) księgi rachunkowe funduszu sekurytyzacyjnego, wyciągi z tych ksiąg podpisane przez osoby upoważnione do składania oświadczeń w zakresie praw i obowiązków majątkowych funduszu i opatrzone pieczęcią towarzystwa zarządzającego funduszem sekurytyzacyjnym oraz wszelkie wystawione w ten sposób oświadczenia zawierające zobowiązania, zwolnienie z zobowiązań, zrzeczenie się praw lub pokwitowanie odbioru należności mają moc prawną dokumentów urzędowych oraz stanowią podstawę do dokonania wpisów w księgach wieczystych i rejestrach publicznych, jednakże zgodnie z ust. 2 w/w artykułu moc prawna dokumentów urzędowych, o której mowa w ust. 1, nie obowiązuje w odniesieniu do dokumentów wymienionych w tym przepisie w postępowaniu cywilnym.

Wskazać należy, że zgodnie z treścią przepisu art. 118 k.c. termin przedawnienia roszczeń związanych z prowadzeniem działalności gospodarczej wynosi trzy lata.

Nadto wskazać również należy, że powód w żaden sposób nie odniósł się do wykazania czy nastąpiła przerwa lub zawieszenie terminu przedawnienia(k.33 i 35 akt).

Stabilizacja stosunków cywilnoprawnych, wymagająca należytego wykonywania wynikających z nich obowiązków, leży w interesie obrotu gospodarczego i porządku prawnego. W wyniku upływu czasu dłużnik nie niepokojony

przez wierzyciela z reguły przestaje się liczyć z obowiązkiem spełnienia świadczenia. Także wierzyciel nie uwzględnia powyższego świadczenia w swoich kalkulacjach gospodarczych. Obowiązki wynikające ze stosunków cywilnoprawnych powinny być wykonywane we właściwym terminie także z tego powodu, aby nie doprowadzać do zakłóceń w procesach obrotu. Instytucja przedawnienia, ograniczając w czasie dochodzenie roszczeń majątkowych wynikających z tych stosunków, służy do osiągnięcia powyższych celów.

Przedawnieniu ulegają tylko roszczenia majątkowe. Chodzi przy tym wyłącznie o roszczenia cywilnoprawne, a więc uprawnienia polegające na tym, że jakaś indywidualnie oznaczona osoba ma obowiązek wykonać świadczenie na rzecz uprawnionego, a uprawniony może żądać, aby zachowała się ona w ściśle określony sposób.

Istota przedawnienia polega na tym, że po upływie terminu przedawnienia ten, przeciwko komu przysługuje roszczenie, może uchylić się od jego zaspokojenia powołując się na upływ tego czasu. Skutek przedawnienia polega więc na tym, że dłużnik uzyskuje prawo zgłoszenia zarzutu wyłączającego możliwość dochodzenia wykonania świadczenia przed sądem. Sytuacja dłużnika, która polega na możliwości odmowy świadczenia przez podniesienie zarzutu przedawnienia jest jego prawem podmiotowym. Wynika stąd, że terminy przedawnienia zakreślają granice czasowe, w ramach których może zostać wytoczone powództwo.

Jeżeli upłynie termin przedawnienia, a wierzyciel wystąpi do sądu z powództwem opartym na przedawnionym roszczeniu, z urzędu Sąd oddali powództwo. Jeżeli natomiast zarzut przedawnienia nie zostanie przez dłużnika podniesiony, sąd rozpatrzy powództwo, tak jakby przedawnienie nie nastąpiło. Sąd uwzględnia zatem upływ terminu przedawnienia wyłącznie na zarzut dłużnika, przeciwko któremu przysługuje przedawnione roszczenie.

Przepisy dotyczące przedawnienia roszczeń (art. 117 – 125 k.c.) mają charakter bezwzględnie obowiązujący – terminy przedawnienia nie mogą być skracane ani przedłużane przez czynność prawną.

W ocenie Sądu orzekającego powód za pomocą wiarygodnych i obiektywnych dowodów nie wykazał istnienia roszczenia wobec pozwanej i nie było podstaw do zastosowania art. 339 § 2 k.p.c. W świetle powyższych okoliczności wskazać trzeba, iż istnienie tegoż roszczenia oraz jego zasadność, a także legitymacja czynna powoda w świetle przedstawionych dokumentów nie zostały wykazane w sposób niebudzący wątpliwości.

W związku z powyższym Sąd na podstawie przepisu art. 509 § 1 i 2 k.c. w zw. z art. 720 k.c. i art. 117 k.c. w zw. z art. 118 k.c. oraz art. 339 § 2 k.p.c. a contrario oddalił powództwo.

sędzia Danuta Kozikowska